

der have det reelle Ansvar og som ere frimodige, som i Virkeligheden ikke begaa anden Fejl end den, at de ere frimodige. Dytighed skaber Selvfølelse, og Selvfølelse skaber atter saare let Aabenmundethed, og det kan dog umuligt være Meningen, at naar højtstillede Officerer, som i Farens Stund skulle bære det reelle Ansvar, have en anden Mening end den højtærede Minister og udtrykke den paa en mere eller mindre frimodig Maade, skulle de bøde derfor. Til syvende og sidst er det jo ikke dem, men Fædrelandet, der kommer til at bøde derfor, naar det engang kommer i Fare. Man kommer jo ind paa en Udvikling, der let kunde ende med, at Officerskorpset blev sammensat af Spytlikkere og Karriere-magere, og det er dog ikke Meningen. Jeg maa i den Henseende pege paa, at den højtærede Krigsminister dog ikke har afskediget General Gørtz. General Gørtz har i Modsetning til General Arendrup brugt høflige Vendinger, men i Virkeligheden har han ogsaa ud fra et sagkyndigt Synspunkt udtrykt sin Misbilligelse af den højtærede Ministers Handling. Det er nu ikke min Hensigt at blive ved at hakke paa denne Sag. I og for sig kan det jo ikke nytte noget; det fører ikke til saa særdeles meget. Men det, jeg gerne ønskede at sige ved denne Lejlighed, var, at man nu maa haabe, at denne Friktion, der til Dels har været mellem den højtærede Krigsminister og de øverste sagkyndige, nu maatte være forbi, og at man ikke i Fremtiden skulde risikere noget tilsvarende.

Jeg vender mig dernæst til de ærede Ordførere for det radikale Parti, der søgte at imødegaa mine finansielle Beregninger i min Tale forleden. Der er startet ikke mindre end 3 Angribere overfor mig fra radikal Side. Først kom det ærede gejstlige Medlem fra Stubbekøbing (Keiser-Nielsen). Præstens Amen plejer jo ellers at komme sidst; i dette Tilfælde kom det altsaa først. Saa kom selve Finansordføreren, det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), og last not least kom Fagkyndigheden, repræsenteret af det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch). Det var jo ikke saa helt lidt. Jeg skal springe det ærede Medlem fra Stubbekøbing over, da han ikke er her i Aften, og vende mig til den højtærede finansielle Ordfører for Partiet. Jeg vil da have Lov til overfor det ærede Medlem fra Ringsted at sige, at det forekommer mig, han søgte at affærdige mig med lidt for almindelige Bemærkninger. Naar man har fremlagt en Række Tal, som ere hentede ud af de Herrers egne Udvalgsbetænkninger og Ytringer

under Forhandlingerne, kan det dog ikke afvises med den Slags Udtalelser som: Ja, vi fik jo desværre ikke nogen Lejlighed til at udføre vore Finansplaner og gaa i Spidsen for Landet o.s.v. o.s.v. Jeg vil i det hele taget have Lov til at sige, at det radikale Parti behager sig ofte i denne Forestilling, som om der nogen Sinde kunde have været Tale om, at de kunde have faaet Flertal og gaaet i Spidsen for Landet o.s.v. Det har der aldrig nogen Sinde været Tale om. De kunde kun opnaa det ved Hjælp af deres ærede Venner indenfor Socialdemokratiet. Det er ligesom Lille Klaus, naar han siger: Hyp, alle mine Heste; han maa have Store Klaus' Heste med; ellers betyder det ingenting. Selv om de fik den Chance at komme til Magten, kunde de aldrig have ført deres Ideer igennem uden Hjælp fra Socialdemokraterne, altsaa kun, for saa vidt de Herrer Socialdemokrater tillod dem det.

Men det, som det i denne Sammenhæng kommer an paa, er dette, at naar man i 1906—07 og i 1907—08 og helt hen i Foraaret 1908 stillede disse Forslag, som jeg har paavist, fra det radikale Partis Side, var det altsaa ikke alene med en Specialbegrundelse for hvert enkelt Lovforslag, men saa var der en almen Baggrund, og denne almene Baggrund var, at vi sad saa ganske ualmindelig fedt og godt i det. Det var da i og for sig ogsaa naturligt, naar de Herrer mente, at vi kunde undvære saa og saa mange Millioner Kroner mere i Toldindtægter end foreslaaet fra den højtærede Regerings Side, at vi kunde give saa og saa meget større Lønninger uden dog at behøve Kompensationer o. s. v., o. s. v. Det hang alt sammen sammen med, at man fra dette Partis Side saa lyst, forhaabningsfuldt, optimistisk paa den finansielle og økonomiske Situation, og dette fik et overordentlig drastisk Udtryk netop i den højtærede Finansordførers Udtalelser den 15. Oktober 1907 ved første Behandling af Finanslovforslaget for 1908—09. Dette var fra Finansminister Lassens Side fremlagt med et budgetteret Underskud af 1 Mill. Kr. Derover geraadede det ærede Medlem fra Ringsted i stor Harme, og hvis den højtærede Formand tillader det, vil jeg oplæse hans Ord; det drejer sig kun om nogle faa Linier. Han siger: „Saadant et Budget forelægger Finansministeren, uagtet der ikke er noget som helst Menneske her i Landet af dem, der give sig af med Politik eller offentlige Anliggender, som ikke antager, at vi ville gaa frem i det kommende Aar, ligesom man ved, at vi ere gaaede meget betydeligt frem i det løbende Aar. Naar